

дето го измами за дъщеря си, а дето не му плати хакътъ за една година. „Ще ида да си искамъ паритъ, — мислѣше си той. — Ако не ми ги даде, ще има да играе пакъ ножа. Нека влѣза пакъ въ затвора. . .“

Като изгриза колкото сухи кори бѣха останали въ торбата му, той хвърли отгоре си изтъркания си ямурлукъ и тозчасъ захърка. Спа нѣколко часа. Като се събуди и отвори очи, той видѣ звезди на небето, уплаши се, че се е успалъ и скочи. Топълъ, спаренъ въздухъ го лѣхаше, тревата бѣше суха, свирѣха щурци и отъ всичко туй Дафинъ разбра, че е още рано. Следъ малко той стигна до селото и позна уединената кжщичка, дето бѣше гледалъ жената. „Може да е сама, може да е хубава“, — помисли си той и безъ да си дава смѣтка какво ще върши, обзетъ отъ нѣкакво смжтно парливо желание, задебна къмъ кжщата.

Едно куче го пресрещна при вратника и го залая. Дафинъ извади отъ пояса си една кора хлѣбъ и му я хвърли. Кучето се умълча. Въсжщата минута дветѣ прозорчета на кжщата свѣтнаха и Дафинъ се спрѣ и се спотаи задъ колата. Помисли, че както често се случва, жената ще е станала нѣщо около децата, но тъй като лампата не угасваше, той се приближи до прозореца и погледна. Най-напредъ не видѣ нѣщо особено. Една жена ходѣше насамъ-нататъкъ изъ стаята, каточе тичаше. Горѣше огънь,